

Оливера Вуксановић

О ОСТАЛОМ

О РАСТЕЊУ

Од када се се и свет клати о кончићу као први млечни зуб
замењен оштријим, али ипак недовољно оштрим,
испод слојева белог, којих је бар колико и година,
не више сасвим јасне, попречне су и оштре усеклине,
које је брижна рука каквом недохватном оштрицом
тик изнад темена ми у носећи зид,
иза врата која су одавно заувек затворена,
једну над другом, зарезивала.
Између посекотина у времену, расла сам
колико од топлог, зашећереног млека,
бивало је, још и више од прича што досезале су
иза трепавица спуштених у своје влажне сенке.
Добијала у времену или временом добијала,
то ни сад не знам. Од свега, научила само ничије придеве,
престајући да растем, сваку од неорочених година
сад бележећи зидовима. преградним, новим, унутрашњим.

О НАДАЊУ

Тај сажети речник неспоразума.
Та хартија са речима тешким. И да. И не.
То зрнце песка које пева. Или то можда плаче.

У ствари, лако је, сасвим лако, престати да се надаш.
Треба престати да очекује и писмо.

О ИСПИЈАЊУ

Безимена сад је горчина биличица
којима се више ни од чега не лечимо,
гајећи их тек да бисмо имали нешто
са чим можемо да упоредимо свет.
А чај справљамо, у ствари,
не би ли и овде замирисала душа.
Јер, сам свој си самовар.
И своја кашичица, своје смешно огледало.
Мени су усне сувише влажне за речи
што чувају се на тамном и хладном,
на местима која још су тиха и сасвим сува.
Увелико нас дели оно је што је између
оног који пије и другог који испија.
Кажу, не можеш наискап пити, а знати:
и гутаљ може бити мера за протекло време.
Дан је или изненадно горак
или је од предвидивих сласти.
Или, насуто испијати треба као да имаш
једна уста намењена за ћутање,
а друга тек за, не сасвим, описан пољубац.

О СЛУШАЊУ

Све те речи, та прегршт прегодинилог семена.
То што си говорио ретко бивало је
оно што сам чула. То што сам говорила
не беше оно што хтела сам да кажем.
Једино тако, грех је остајао неподељен, цео
као плод дозрео да падне из себе у властиту сенку.
У оно што била сам ја. У оно што јеси ми ти.
За крај, штошта о љубави и другом самониклом биљу.

О ОДЛАЖЕЊУ

Одавно, неке од тајни покретна су добра.
Међу прстима, уместо разапете коже, чувају их
они који као да изутра, кроз слану, ходају воду.
Као по земљи која је дно. Као по дну које је земља.
Сви, са којима сам се, чини се, разумела у понечем
и у брисаним просторима обостраних тишина,
упаковавши оно чега сад скоро да и нема,
најпре су обноћ прешли границе матерњег,
а потом и других, заувек несталих, језика.
Сад кажу да као упоредне речнике под пазусима носе
две разлистане усне. По две и више скрштених руку.

За једну мене, овде је, изгледа, остало превише речи.
Чак и кад нису роба, изгледа, подложна царињењу.

О ЧЕКАЊУ

Кад чекаш, чекај као кад развезујеш мртвоузицу.
Онда, најлакше се кида.
Прстима. Зубима. Свим срцем.
Некад одлазим чекајући. Каткад одлазећи
још увек чекам оно чега нема. Па нема.
Једино глаголе мењам и зато нисам остала иста.
Као кад празна рука окупи птице,
крај стопала сраслих,
долепрпала су само упражњена места.
Намртво везан чвор крај је
каквог конца око празнине,
ни око чег. Око онога што ниси ти.

О ГОЛИЦАЊУ

Једино смех до суза и јесте смех.
О осталом, као о нечему што је, ипак, туга.
Ко себе заголица, тај да нам открије
начин на који оставља се најсланији траг.
Иза уха можда и може зебиним пером,
између ножних прстију — каквом успут узбраном влати,
посвуда — неким од кончића са непорубљених језика.
А свет, сав тај свет, у ствари,
једно је доиста шкакљиво тело.
Само пазуси и друга стидна места.

О РАСТАЈАЊУ

Једном, а можда и није било. Кад сретнемо се као погледи
који се не траже. Као оно што нисмо имали са оним чега нема.
Будућа укрштања избегнута су непажњом скретничара.
Мудрошћу оних који не знају, позвати по имену ово ништа.
Нешто. Не нагињати се кроз прозор. Преко онога у себи
не нагињати се, исто. Свет је тек ближа околина овог перона.
Град у који одлазиш од болова је који се задају самоме себи.
Касниш у право време. Снег веје већ као прашак за нарастање рана.
Дрхтиш. Разгрћеш сметове. А зима може, сад заиста може, и да не дође.